

Súd: Okresný súd Revúca
Spisová značka: 8C/1/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6814200294
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Kvetková
ECLI: ECLI:SK:OSRA:2020:6814200294.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Revúca samosudkyňou JUDr. Miroslavou Kvetkovou v právnej veci žalobcov: 1/ R.. R. H., W.. XX.XX.XXXX, F. F. F., Y. X a 2/ R.. S. A., W.. XX.XX.XXXX, F. F. F., Y.. C. XX proti žalovanému: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky o nároku žalobcu 1/ na zaplatenie 180.346,86 Eur a o nároku žalobcu 2/ na zaplatenie 300.000,- Eur takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu žalobcu 1/ **z a m i e t a** .
- II. Súd žalobu žalobcu 2/ **z a m i e t a** .
- III. Žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcom 1/ a 2/ v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobca 1/ podal dňa 19.08.2009 na Okresnom súde Banská Bystrica žalobu, ktorou sa voči žalovanej Slovenskej republike domáhal zaplatenia sumy 180.346,86 Eur z titulu nemajetkovej ujmy. Žalobu odôvodnil tým, že zákonom č. 122/2005 Z. z. došlo k novelizácii zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príslužiach, po ktorej od 15.04.2005 podľa § 69 ods. 2 zákona funkčný príplatok za výkon funkcie patrí sudcovi Špeciálneho súdu a sudcovi najvyššieho súdu, ktorý rozhoduje o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je v prvom stupni príslušný Špeciálny súd, mesačne v sume rovnajúcej sa šesťnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR za predchádzajúci kalendárny rok. Ide o príplatok k základnému platu sudcu. Základný plat sudcu predstavuje príslušný percentuálny koeficient trojnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR za predchádzajúci kalendárny rok. Uvedený príplatok je podstatne vyššia suma ako samotný základný plat, od ktorého by sa mal príplatok odvodzovať. Zásadný rozdiel je aj oproti iným príspevkom sudcov a funkcionárov súdov podľa § 68 a 69 zákona o sudcoch a príslužiach. Rozdiel v odmeňovaní sudcov je protiústavný, nakoľko Ústava SR nerozlišuje medzi sudcami špeciálnych a ostatných súdov. Poukázal na návrh novely zákona, ktorá ale nebola prijatá a podľa ktorej mal byť tento príplatok vo výške 1,3 násobku platu poslanca NR SR. Rozdiely v platoch sudcov všeobecných súdov a sudcov Špeciálneho súdu sú podstatné a neodôvodnené, požiadavky na výkon sudcu sú pre všetkých sudcov rovnaké, zodpovednosť za rozhodovaciu činnosť nesie sudca v každej veci, nielen sudca, ktorý rozhoduje v tzv. špeciálnej agende, taký podstatný rozdiel v platoch nemôže odôvodňovať ani podrobenie sa príslušnej previerke, zložitost', skladba a povaha vecí prejednávanych v tzv. špeciálnych senátoch. Nie je dôvodná argumentácia, že špeciálny sudca pracuje s objemnými spismi, rozhoduje nepríjemné prípady a je ohrozený. Ostatní sudcovia vybavujú enormný počet vecí, sú rovnako ohrození a závažné rozhodnutia sa vydávajú v senátoch všetkých oddelení. Navyše sudcovia občianskoprávných, obchodnoprávných a správnych oddelení aplikujú väčšie množstvo právnych predpisov. Príplatok má preto diskriminačnú povahu, keď medzi sudcami robí neodôvodnené rozdiely. Špeciálny súd mal v minulosti problémy s personálnym obsadením a jeho obsadenie sa doplnilo až po prijatí predmetnej diskriminujúcej

právnej úpravy, čo evokuje dojem, že skutočná povaha predmetného príplatku je obdobou náborového príspevku. V tejto súvislosti vzniká otázka motivácie výkonu sudcu na úseku špeciálneho súdnictva. Od účinnosti zákona 122/2005 Z.z. 15.04.2005 dochádza k zjavnej diskriminácii v odmeňovaní ostatných sudcov v porovnaní so špeciálnymi sudcami, pričom medzi takto diskriminovaných sudcov patrí i on ako sudca Krajského súdu v Banskej Bystrici. Za tento stav zodpovedá v zmysle zákona č. 365/2004 Z. z. Slovenská republika a založila ho tým, že NR SR prijala uvedený zákon. V súvislosti s nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania v rámci odmeňovania sa v spoločnosti znížila jeho vážnosť a dôstojnosť, lebo vzniká dojem, že sudcovia Špeciálneho súdu boli odborne kvalitnejší, alebo mali iné výnimočnejšie vzdelanie či prax ako on a tiež že veci, na rozhodovaní ktorých sa on podieľal, neboli rozhodnuté s dostatočnou odbornosťou. Dôsledky uvedeného nie je možné odstrániť žiadnym primeraným zadosťučinením, preto sa domáha náhrady nemajetkovú ujmu v peniazoch a to vo výške 180.346,86 Eur, čo predstavuje príplatky vyplácané špeciálnemu sudcovi za obdobie od mája 2005 do mája 2009. Vzhľadom na to, že predmetný zákon stratil uverejnením nálezu Ústavného súdu SR účinnosť, nedomáha sa upustenia od konania a nápravy protiprávneho stavu.

2. Žalobca 2/ podal dňa 25.08.2009 na Okresnom súde Banská Bystrica žalobu, ktorou sa voči žalovanej Slovenskej republike domáhal zaplata sumy 300.000,- Eur z titulu nemajetkovej ujmy. Žalobu odôvodnil tým, že zákonom č. 122/2005 Z. z. došlo s účinnosťou od 15.04.2005 k novelizácii zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príslušných vrátane § 69 ods. 2 zákona týkajúceho sa funkčného príplatku za výkon funkcie sudcu Špeciálneho súdu a sudcu NS SR, ktorý rozhoduje o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je v prvom stupni príslušný špeciálny súd. Po tejto zmene výška príplatku bola šesťnásobok priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR za predchádzajúci kalendárny rok. Základný plat sudcu je určený zákonom 385/2000 Z.z., ktorý zaraďuje sudcov krajských súdov do II. platovej skupiny a do platového stupňa podľa dĺžky praxe a to od 90 % do 120 % z priemerného platu, ktorým je trojnásobok priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR. Príplatek vo výške šesťnásobok priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR, ktorý patril sudcom Špeciálneho súdu, teda podstatne prevyšoval výšku ich základného platu, od ktorého sa mal príplatek len odvodzovať. Pri porovnaní tohto príplatku s inými príplatkami sudcov a funkcionárov súdov je možné konštatovať, že rozdiel je veľmi výrazný a ničím neodôvodnený. Rozdiel v odmeňovaní sudcov je protiústavný, nakoľko Ústava SR nerozlišuje medzi sudcami špeciálnych a ostatných súdov. Rozdiely v platoch sudcov všeobecných súdov a sudcov Špeciálneho súdu sú podstatné a neodôvodnené, požiadavky na výkon sudcu sú pre všetkých sudcov rovnaké, zodpovednosť za rozhodovaciu činnosť nesie sudca v každej veci, nielen sudca, ktorý rozhoduje v tzv. špeciálnej agende. Nie je dôvodná argumentácia, že špeciálny sudca pracuje s objemnými spismi, rozhoduje prípady, v súvislosti s ktorými môže dôjsť k jeho ohrozeniu. Sudcovia všeobecných súdov kompenzujú obsažnosť spisového materiálu vybavovaním enormného počtu vecí, sú rovnako ohrození a aj oni vydávajú závažné rozhodnutia. Navyše sudcovia všeobecných súdov aplikujú väčšie množstvo právnych predpisov. Sudcovia Špeciálneho súdu mali na rozdiel od sudcov všeobecných súdov zabezpečené podstatne výhodnejšie pracovné zázemie v materiálnom i technickom vybavení i v počte a ohodnotení administratívneho aparátu Špeciálneho súdu a ostatného aparátu. Uvedený príplatek tak mal jednoznačne diskriminujúcu povahu a medzi sudcami vznikli neodôvodnené rozdiely. V príčinnej súvislosti s nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania sa v spoločnosti, predovšetkým v odbornej verejnosti, znížila jeho dôstojnosť a vážnosť, vznikol dojem, že ako sudca všeobecného súdu nemá odborné kvality, dostatočné vzdelanie a prax ako sudcovia Špeciálneho súdu a že veci, na rozhodovaní ktorých sa podieľal, neboli rozhodnuté s dostatočnou odbornosťou. Negatívny dojem bol umocnený medializovanými názormi niektorých politikov a novinárov, že len sudcovia Špeciálneho súdu sú morálne bezúhonní, neúplatní a spoľahliví, čím sa verejnosti podsúva, že sudcovia všeobecných súdov sú skorumpovaní, nie sú nestranní, majú väzby na podsvetie a na regionálne mocenské štruktúry, o ich neodbornosti ani nehovoriac. Dôsledky uvedeného nie je možné odstrániť žiadnym primeraným zadosťučinením, preto sa domáha náhrady nemajetkovú ujmu v peniazoch a to vo výške 300.000,- Eur, ktorú považuje za primeranú vzhľadom na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a všetky okolnosti, za ktorých k jej vzniku došlo. Nálezom Ústavného súdu SR od 17.07.2009 stratil účinnosť zákon, ktorým bola diskriminácia založená, preto sa nedomáha upustenia od konania a nápravy protiprávneho stavu.

3. Žalobca 2/ v písomnom vyjadrení pokiaľ ide o námietku premlčania uviedol, že pokiaľ nie je uvedené inak, všeobecná premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať. Nemožno tvrdiť, že napr. právo na náhradu škody možno vykonať už v dobe, keď škoda síce začala

vznikať, ale zďaleka nemožno ustáliť jej výšku. Tento záver platí aj pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy. Právo na náhradu škody i právo na náhradu nemajetkovej ujmy možno uplatniť vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť, objektívne posudzované, odo dňa keď sa právo mohlo uplatniť po prvý raz. Musel byť dané actio nata. Právo je uplatniteľné až vtedy, keď závadový stav pretrváva určitú dobu a keď výšku škody, v tomto prípade rozsah nemajetkovej ujmy, možno objektivizovať. Nemožno predsa uplatňovať a následne aj priznať nárok, ktorý síce teoreticky začal vznikať, ale ešte nemožno ustáliť ani jeho minimálnu výšku. Uplatňované právo preto premlčané nie je. Pokiaľ sudcovia Špeciálneho súdu boli odmeňovaní neprímerane vyššou mzdou ako ostatní sudcovia, išlo o diskriminačné konanie voči sudcom všeobecných súdov. Ich agendu do prijatia zákona č. 122/2005 Z.z. vykonávali všeobecní sudcovia bez akýchkoľvek príplatkov. Zriadenie Špeciálneho súdu bolo iba politickým ťahom vtedajšej vládnucej politickej špičky (s plným obsadením MS SR), ktorá sa snažila zabezpečiť si zázemie pre prípadnú kriminalizáciu politických odporcov. Na to však boli potrební špeciálne vysokými platmi skorumpovaní sudcovia. Tvrdenie, že sa každý zo sudcov všeobecných súdov mohol prihlásiť na výber za sudcu Špeciálneho súdu je neudržateľné. Sudcovia nemali spočiatku záujem pracovať na Špeciálnom súde a až po neprímeranom navýšení platových pomerov týchto „špeciálnych sudcov“ došlo k personálnemu obsadeniu Špeciálneho súdu. Na Špeciálny súd boli prijímaní v prvom rade sudcovia, ktorí mali kontakty s vtedajšími vládnymi špičkami aj so samotným ministrom spravodlivosti. Uplatňovanie práva žalobcov súdnou žalobou považuje žalovaná za konanie v rozpore s dobrými mravmi, čím popiera ústavné právo žalobcov obrátiť sa na súd a ignoruje ich právo na spravodlivý súdny proces. Výšku náhrady nemožno v žiadnom prípade vtesnať do „rámika“ rozpor s dobrými mravmi. Naopak za rozpor s dobrými mravmi možno považovať určenie rozdielnej výšky platobných pomerov všeobecných sudcov a navýšenie týchto „špeciálnym sudcom. Žalovaná poukazuje na rozhodnutia súdov, ktorými boli obdobné žaloby zamietnuté a na tzv. legitímne očakávanie, podľa ktorého možno očakávať, že spor bude rozhodnutý v jej prospech. Aj prípady, na ktoré sa rozhodnutia opierajúce sa o výraz legitímne očakávanie odvolávajú, mohli byť rozhodnuté vo svojej podstate nespravodlivo, pretože riadne nezvážili všetky existujúce okolnosti. Nespravodlivé rozhodnutie nesmie byť precedensom pre ďalšie rozhodnutia v iných prípadoch a tak navyšovať nesprávnosť súdnej praxe.

4. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 14C/138/2009-56 zo dňa 05.11.2010 boli súdne konania o žalobách žalobcov 1/ a 2/ uvedené v bodoch 1 a 2 odôvodnenia tohto rozsudku spojené na spoločné konanie a prejednanie veci.

5. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15NcC/53/2013-279 zo dňa 05.12.2013 bolo rozhodnuté, že zákonný sudca v predmetnej veci R.. T. M. je vylúčený z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Vzhľadom na postupné vylúčenie všetkých sudcov Okresného súdu Banská Bystrica z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci, bola vec krajským súdom prikázaná Okresnému súdu Revúca. Uznesením tunajšieho súdu č. k. 8C/9/2014-326 zo dňa 20.08.2015 bola námietka žalovaného o miestnej nepríslušnosti tunajšieho súdu zamietnutá. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13Co/889/2015-345 zo dňa 30.06.2016 bolo uvedené uznesenie zrušené. Vec bola následne postúpená tunajším súdom Okresnému súdu Bratislava I na základe právneho názoru vysloveného odvolacím súdom. Okresný súd Bratislava I s postúpením nesúhlasil, Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 6NcC/12/2019-5 zo dňa 20.05.2019 rozhodol, že mieste príslušným na prejednanie a rozhodnutie predmetnej veci je Okresný súd Revúca.

6. Žalovanou je v predmetnej veci Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR. Žalobca 1/ označil žalovaného ako Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, žalobca 2/ označil dvoch žalovaných - Slovenskú republiku, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR a Slovenskú republiku, zast. Krajským súdom v Banskej Bystrici. I keď žalovaný 2/ v žalobe uviedol dvoch žalovaných, v oboch prípadoch ide o rovnaký subjekt (SR) len s iným zástupcom, možno teda konštatovať, že žalovaný v predmetnej veci je len jeden a to Slovenská republika. Obaja žalobcovia uviedli orgán, ktorý podľa nich v danej veci za žalovaného koná, teda uviedli zákonom vyžadované náležitosti žaloby. Pokiaľ je žalovaným Slovenská republika a žalobca uvedie nesprávny orgán, ktorý za ňu má konať, súd bez ďalšieho koná so správnym zástupcom štátu. Žalobca 1/ uviedol ako zástupcu štátu MS SR, žalobca 2/ MS SR i KS v BB a MS SR namietala, že v predmetnej veci by mala štát zastupovať Národná rada SR, ktorá prijala diskriminačnú právnu úpravu. Súd má za to, že v danej veci za Slovenskú republiku koná ako zástupca Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré je v zmysle zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy ústredným orgánom štátnej správy pre súdy a väzenstvo. Uplatnená

nemajetková ujma mala vzniknúť odmeňovaním žalobcov - sudcov krajského súdu. Rozhodujúcou v tejto súvislosti je skutočnosť, že nemajetková ujma mala vzniknúť odmeňovaním sudcov, teda konaním v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania pri odmeňovaní v justícii a to bez ohľadu na to, kým bol prijatý právny predpis, na podklade ktorého toto diskriminačné konanie a vznik nemajetkovej ujmy malo byť. Keďže ústredným orgánom štátnej správy pre súdy je Ministerstvo spravodlivosti SR, toto koná za SR v danej veci.

7. Žalovaný sa k žalobe vyjadril, so žalobou nesúhlasil. V písomných podaniach uvádzal, že Ústavný súd SR nálezom sp. zn. PL. ÚS 17/2008 nespochybnil samotný charakter funkčných príplatkov pre sudcov špeciálneho súdu, len ústavnosť výšky príplatku. Ústavný súd teda nepoprel, že sudcovia špeciálneho súdu neboli v rovnakej situácii ako ostatní sudcovia. Ak by aj v niečom bola náplň rozhodovacej činnosti podobná alebo totožná, rozdielne zaobchádzanie malo legitímny dôvod. Tým bola vyššia náročnosť prejednávanych prípadov a väčšie riziko hrozby ujmy na zdraví a živote sudcov špeciálneho súdu i ich rodinných príslušníkov. Určenie konkrétnych sudcov špeciálneho súdu bolo výsledkom výberového konania. Každý sudca i žalobcovia mali možnosť uchádzať sa o funkciu špeciálneho sudcu. Základný plat majú všetci sudcovia rovnakí, základné platy sudcov nie sú napádané ako neprimerané k ostatným predstaviteľom štátnej moci, nie sú známe vyjadrenia predstaviteľov súdnej moci alebo odbornej verejnosti, že by súdna moc vo všeobecnosti nebola po majetkovej stránke dostatočne zabezpečená pre ukotvenie jej nezávislosti. Nález ústavného súdu zakladá právne účinky do budúcnosti, protiústavnosť predmetného zákonného ustanovenia bola vyslovená až po rozhodnom období.

Žalobcovia sa domáhajú náhrady majetkovej ujmy, 6-násobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy za obdobie, kedy boli diskriminovaní, na majetkovú ujmu ale nemajú podľa diskriminačného zákona nárok. Nemajetková ujma je určitou satisfakciou za protiprávny stav a nie náhrada mzdy alebo škody (úbytku na majetku poškodeného). Ak by daný príplatok predstavoval neústavnosť, mal by sa odstrániť, nie zaviesť ostatným sudcom. Žalobca 2/ tvrdí, že rozsah náhrady nemožno objektivizovať a jej výšku má určiť súd, požadovať ale zaplatenie 300.000,- € nemôže byť posudzované za primerané a to nielen pre absenciu relevantných skutkových tvrdení, ale aj pre skutočnosť, že takáto výška náhrady nevychádza zo žiadnej súdnej praxe. Napr. poškodeným násilným trestným činom je možné v prípade spôsobenej smrti priznať 50-násobok minimálnej mzdy, v roku 2004 by toto zákonné maximum predstavovalo 10.800,- €. Žalobca 2/ teda požaduje za doposiaľ nepreukázané zníženie dôstojnosti či spoločenskej vážnosti sumu takmer 30-násobne vyššiu ako je zákonom stanovené maximum pre obeť násilných trestných činov.

Žalobcovia nepreukázali a skutkovo nevymedzili, že ich dôstojnosť a vážnosť ako sudcov bola v spoločnosti dotknutá rozdielnosťou príplatkov sudcov špeciálneho súdu. Ak by tomu tak bolo, táto by bola zhojená nálezom ústavného súdu, ktorého vydanie je potrebné považovať za dostatočný a účinný satisfakčný prostriedok vo veci žalobcov. Pri brání na zreteľ mienky odbornej a širokej verejnosti, k zníženiu integrity osobnosti sudcov nedošlo nijakým spôsobom existenciou zákonnej právnej úpravy spočívajúcej vo funkčnom príplatku pre sudcov špeciálneho súdu, naopak až podaním žaloby. Verejnosť sa vyjadruje kriticky k domáhaniu sa nárokov zo strany sudcov, ktorí nemajú nárok na tento funkčný príplatok.

Žalovaný poukázal na dokument Ústavno-právne stanovisko k veci diskriminačných žalôb sudcov Právnickej fakulty Trnavskej univerzity, podľa ktorého súd musí pri posúdení, či došlo k diskriminácii uplatniť test diskriminácie. Výsledkom jeho uplatnenia bude záver, že v prejednávanej veci nedošlo k zrejmemu neproporcionálnemu odmeňovaniu iného sudcu v porovnaní so sudcom Špeciálneho súdu. Podľa stanoviska neexistuje postavenie podľa čl. 12 ods. 2 Ústavy SR a § 2 ods. 2 antidiskriminačného zákona, na základe ktorého mali byť žalobcovia diskriminovaní a nemajetková ujma nemôže byť vypočítaná ako majetková ujma.

Žalovaný v podaní zo dňa 13.08.2019 vzniesol námietku premlčania. Hoci domáhanie sa náhrady nemajetkovej ujmy môže byť zo svojej povahy nárokom nemajetkovým, spôsob, akým si žalobcovia v petite na plnenie uplatňujú svoj nárok, robí z neho nárok majetkový. Žalobcovia nárok odvodzujú od skutočnosti, že bol prijatý zákon č. 122/2005 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 15.04.2005. Žalobcovia mohli svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vykonať prvýkrát dňa 16.04.2005. Od tohto dňa začala plynúť všeobecná trojročná doba, ktorá skončila dňa 16.04.2008. Žaloby boli súdu prvej inštancie doručené dňa 19.08.2009 a 25.08.2009. Vzhľadom na uvedené považuje nároky oboch žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za premlčané. Žalobca 2/ namieta počiatok plynutia premlčacej doby ako ho určila žalovaná, sám neponúka žiadny konkrétny dátum, od ktorého mu podľa jeho názoru premlčacia doba mohla začať plynúť. Dovolací súd judikoval k otázke premlčania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, že toto právo je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje a že počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby je

viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy k takémuto zásahu došlo. Podstata uplatneného nároku je podobná nároku podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, preto nie je dôvod, aby sa výklad prijatý dovolacím súdom na predmetnú vec nepoužil.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný má za to, že v prejednávanej veci ide o také uplatňovanie práva, ktoré môže byť posudzované ako rozporné s dobrými mravmi. Žalobcovia sú alebo boli sudcami krajského súdu, vykonávajú alebo vykonávali teda povolanie, ktoré vyžaduje vysoké morálne a osobnostné predpoklady, preto v prípade sudcov by mala byť hranica posudzovania možného rozporu uplatňovania ich práva na súde s dobrými mravmi oveľa vyššia ako u bežných občanov. Podávanie tzv. antidiskriminačných žalôb zo strany niektorých sudcov je širokou verejnosťou vnímané veľmi kriticky, vrhá negatívne svetlo na celú justíciu, skôr škodí ako prispieva k obhajobe dobrej povesti súdnictva. Požadovanie zaplatenia súm v rozsahu od 180.346,86€ do 300.000,- € je podľa názoru žalovanej neprimerané, nereflektujúce celospoločenskú ekonomickú situáciu a môže sa javiť ako výsmech do tváre občanov, mnohých pracujúcich za minimálnu mzdu. Ak by žalobcom skutočne išlo o morálnu satisfakciu, uspokojili by sa aj s konštatovaním Ústavného súdu SR.

Žalovaný v súlade so záujmom na jednotnom rozhodovaní všeobecných súdov Slovenskej republiky v obdobných veciach poukázal na rozsudky v obdobných konaniach, v ktorých boli nároky založené na totožných skutkových tvrdeniach a právnej argumentácii zamietané. Preto má s poukazom na princíp právnej istoty legitímne očakávanie, že v tomto spore súd rozhodne v jeho prospech. Žalobca 2/ neuviedol žiaden konkrétny dôvod, pre ktorý by jeho nárok mal byť posúdený odlišne, jeho úvaha o nespravodlivom rozhodnutí, nie je postačujúca pre odlišné posúdenie veci.

8. Podľa § 151 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v platnom znení (ďalej len CSP alebo Civilný sporový poriadok) skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Pokiaľ niektorá strana sporu v danej veci nepoprela skutkové tvrdenia protistrany, súd z nich pri rozhodnutí vo veci vychádzal.

9. Riadne a včas predvolané strany sporu sa na pojednávanie nedostavili. Žalobca 1/ svoje neúčast' neospravedlnil. Žalobca 2/ a zástupca žalovaného svoju neúčast' ospravedlnili a žiadali, aby súd pojednával v ich neprítomnosti. Súd v súlade s § 180 Civilného sporového poriadku pojednával a rozhodol v neprítomnosti strán sporu.

10. Súd po prečítaní žaloby a písomných podaní strán sporu vykonal dokazovanie oboznámením sa s celým obsahom spisu. Listinné dôkazy neboli na pojednávaní čítané v súlade s § 204 Civilného sporového poriadku. Vykonanie iných dôkazov nebolo navrhnuté. Na základe takto vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav:

11. Žalobca 1/ i žalobca 2/ boli v období od apríla 2005 do júla 2009 (v období účinnosti právnej úpravy, na základe ktorej malo dôjsť k diskriminácii) sudcami Krajského súdu v Banskej Bystrici. Žalobcom bol v tomto období Krajským súdom v Banskej Bystrici vyplácaný plat podľa § 65 a nasl. zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach.

12. Sudcom Špeciálneho súdu a sudcom Najvyššieho súdu SR, ktorí rozhodovali o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré bol v prvom stupni príslušný Špeciálny súd, bol v období od 15.04.2005 do 16.07.2009 vyplácaný plat podľa § 65 a nasl. zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach, teda vrátane funkčného príplatku za výkon funkcie mesačne v sume rovnajúcej sa šesťnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok.

13. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd vec nasledovne právne posúdil:

14. Podľa § 65 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o sudcoch a prísediach) v znení od 01.11.2004 do 31.12.2008 sudcovi patrí za podmienok ustanovených týmto zákonom

a) základný plat sudcu,

b) príplatok 1. funkčný, 2. počas dočasného pridelenia, 3. za zastupovanie, 4. za pohotovosť, 5. osobitný,

- c) plat za výkon funkcie sudcu nadčas,
- d) ďalší plat,
- e) vyrovnanie platu,
- f) odmena.

Sudcovi patria náhrady nákladov a iné hmotné výhody, ak tak ustanovuje zákon. Ak je sudca poverený plnením úloh v orgáne Európskej únie, patrí mu od prvého dňa poverenia popri plate sudcu podľa odseku 1 aj náhrada výdavkov uvedených v osobitnom predpise. Ministerstvo vypláca sudcovi výdavky uvedené v osobitnom predpise a osobnému úradu sudcu uhrádza rozdiel medzi platom sudcu navýšeným podľa § 88 ods. 3 a platom sudcu pred týmto navýšením. Za uspokojenie platových nárokov sudcu zodpovedá štát.

15. Podľa § 66 zákona o sudcoch a prísediacich v znení do 31.07.2009 základným platom sudcu najvyššieho súdu a sudcu Špeciálneho súdu je plat rovnajúci sa 1,3 násobku platu poslanca národnej rady mesačne, ktorý mu patrí od prvého dňa mesiaca, v ktorom bol na najvyšší súd alebo Špeciálny súd pridelený alebo preložený. Sudcovia okresných súdov a krajských súdov sa na potreby určenia základného platu zaraďujú do dvoch platových skupín a do siedmich platových stupňov. Sudcovia okresných súdov sa zaraďujú do platovej skupiny I a sudcovia krajských súdov sa zaraďujú do platovej skupiny II. Do platových stupňov sa sudcovia uvedení v odseku 2 zaraďujú podľa dĺžky praxe rozhodujúcej na zaradenie do príslušného platového stupňa.

16. Podľa § 67 zákona o sudcoch a prísediacich v znení od 01.07.2003 doposiaľ priemerným platom sudcu podľa osobitného predpisu sa rozumie plat v I. platovej skupine a v 3. platovom stupni. Základný plat sudcov zaradených do jednotlivých platových stupňov a jednotlivých platových skupín sa určuje z priemerného platu podľa osobitného predpisu takto:

	I	II
1. do ukončenia 3. roku praxe	90%	95%
2. od začiatku 4. roku praxe	95%	100%
3. od začiatku 8. roku praxe	100%	105%
4. od začiatku 12. roku praxe	105%	110%
5. od začiatku 16. roku praxe	110%	115%
6. od začiatku 20. roku praxe	115%	120%
7. od začiatku 24. roku praxe	120%	125%.

17. Podľa § 23 zákona č. 120/1993 Z. z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v platnom znení priemerným platom sudcu Slovenskej republiky je plat poslanca uvedený v § 2. Platové pomery sudcov Slovenskej republiky ustanoví podľa zásady uvedenej v odseku 1 osobitný predpis.

18. Podľa § 2 ods. 1 prvá veta zákona č. 120/1993 Z. z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení do 31.12.2010 poslancovi Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len "poslanec") patrí plat vo výške 3-násobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, zaokrúhlenej nahor na celé euro (ďalej len "plat poslanca"), začínajúc prvým dňom mesiaca, v ktorom zložil Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len "ústava") predpísaný sľub.

19. Podľa § 68 ods. 1 zákona o sudcoch a prísediacich v znení od 01.04.2005 do 16.07.2009 funkčný príplatok za riadiacu činnosť patrí

- a) predsedovi okresného súdu s počtom do desať sudcov v sume 116,18 eura mesačne, s počtom nad desať sudcov v sume 132,78 eura mesačne,
- b) podpredsedovi okresného súdu s počtom do desať sudcov v sume 66,39 eura mesačne, s počtom nad desať sudcov v sume 99,59 eura mesačne,
- c) predsedovi krajského súdu a predsedovi Špeciálneho súdu v sume 205,81 eura mesačne,
- d) podpredsedovi krajského súdu a podpredsedovi Špeciálneho súdu v sume 119,50 eura mesačne.

20. Podľa § 69 ods. 1, 2 zákona o sudcoch a prísediacich v znení od 15.04.2005 do 16.07.2009 funkčný príplatok za vyššiu sudcovskú funkciu patrí

- a) predsedovi senátu krajského súdu a predsedovi senátu Špeciálneho súdu v sume 66,39 eura mesačne,
- b) sudcovi krajského súdu a sudcovi Špeciálneho súdu, ktorý rozhoduje ako samosudca, v sume 33,20 eura mesačne,
- c) predsedovi kolégia najvyššieho súdu v sume 165,97 eura mesačne,
- d) predsedovi senátu najvyššieho súdu v sume 132,78 eura mesačne,
- e) predsedovi kolégia krajského súdu v sume 99,59 eura mesačne a predsedovi grémia vo výške 66,39 eura mesačne.

Funkčný príplatok za výkon funkcie patrí sudcovi Špeciálneho súdu a sudcovi najvyššieho súdu, ktorý rozhoduje o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je v prvom stupni príslušný Špeciálny súd, mesačne v sume rovnajúcej sa šesťnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok.

21. Podľa § 69 ods. 1, 2 zákona o sudcoch a prísediacich v znení od 17.07.2009 funkčný príplatok za vyššiu sudcovskú funkciu patrí

- a) predsedovi senátu krajského súdu a predsedovi senátu Špecializovaného trestného súdu v sume 66,39 eura mesačne,
- b) sudcovi krajského súdu a sudcovi Špecializovaného trestného súdu, ktorý rozhoduje ako samosudca, v sume 33,20 eura mesačne,
- c) predsedovi kolégia najvyššieho súdu v sume 165,97 eura mesačne,
- d) predsedovi senátu najvyššieho súdu v sume 132,78 eura mesačne,
- e) predsedovi kolégia krajského súdu v sume 99,59 eura mesačne a predsedovi grémia vo výške 66,39 eura mesačne.

Funkčný príplatok za výkon funkcie patrí sudcovi Špecializovaného trestného súdu a sudcovi najvyššieho súdu, ktorý rozhoduje o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je v prvom stupni príslušný Špecializovaný trestný súd, mesačne v sume rovnajúcej sa dvojnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok.

22. Podľa § 2 ods. 1 a § 6 ods. 1 a 2 písm. b) zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou (antidiskriminačný zákon) v znení do 31.03.2008 dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z akéhokoľvek dôvodu. V súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania sa v pracovnoprávných vzťahoch, obdobných právnych vzťahoch a v právnych vzťahoch s nimi súvisiacich zakazuje diskriminácia osôb z dôvodu ich pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasového pôvodu, národnostného alebo etnického pôvodu, zdravotného postihnutia, veku alebo sexuálnej orientácie. Zásada rovnakého zaobchádzania podľa odseku 1 sa uplatňuje len v spojení s právami fyzických osôb ustanovenými osobitnými zákonmi v oblastiach výkonu zamestnania a podmienok výkonu práce v zamestnaní vrátane odmeňovania, funkčného postupu v zamestnaní a prepúšťania.

23. Podľa § 2 ods. 1 a § 6 ods. 1 a 2 písm. b) antidiskriminačného zákona v znení od 01.04.2008 do 31.03.2013 dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia. V súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania sa v pracovnoprávných vzťahoch, obdobných právnych vzťahoch a v právnych vzťahoch s nimi súvisiacich zakazuje diskriminácia osôb z dôvodov podľa § 2 ods. 1. Zásada rovnakého zaobchádzania podľa odseku 1 sa uplatňuje len v spojení s právami osôb ustanovenými osobitnými zákonmi najmä v oblastiach výkonu zamestnania a podmienok výkonu práce v zamestnaní vrátane odmeňovania, funkčného postupu v zamestnaní a prepúšťania.

24. Podľa § 150 ods. 1 zákona o sudcoch a prísediacich v znení do 16.07.2009 na osobitný vzťah sudcu sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu, 33) ak tento zákon neustanovuje inak. V poznámke 33) zákona je uvedený Zákoník práce v znení neskorších predpisov.

25. Podľa § 13 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákoníka práce v znení od 01.07.2004 do 31.03.2011 zamestnávateľ je v pracovnoprávných vzťahoch povinný zaobchádzať so zamestnancami v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania ustanovenou pre oblasť pracovnoprávných vzťahov osobitným

zákonom o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon).

V súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania sa zakazuje diskriminácia aj z dôvodu manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, odborovej činnosti, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia.

Výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi. Nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu alebo spoluzamestnancov. Nikto nesmie byť na pracovisku v súvislosti s výkonom pracovnoprávných vzťahov prenasledovaný ani inak postihovaný za to, že podá na iného zamestnanca alebo zamestnávateľa sťažnosť, žalobu alebo návrh na začatie trestného stíhania.

Zamestnanec má právo podať zamestnávateľovi sťažnosť v súvislosti s porušením zásady rovnakého zaobchádzania podľa odsekov 1 a 2; zamestnávateľ je povinný na sťažnosť zamestnanca bez zbytočného odkladu odpovedať, vykonať nápravu, upustiť od takého konania a odstrániť jeho následky. Zamestnanec, ktorý sa domnieva, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli dotknuté nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania alebo nedodržaním podmienok podľa odseku 3, môže sa obrátiť na súd a domáhať sa právnej ochrany ustanovenej osobitným zákonom o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon).

26. Podľa § 9 ods. 1 - 3 antidiskriminačného zákona v platnom znení každý má podľa tohto zákona právo na rovnaké zaobchádzanie a ochranu pred diskrimináciou.

Každý sa môže domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania. Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadosťučinenie; ak ide o nedodržanie zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti, môže sa tiež domáhať neplatnosti právneho úkonu, ktorého účinnosť bola podľa osobitného predpisu pozastavená.

Ak by primerané zadosťučinenie nebolo dostačujúce, najmä ak nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie poškodenej osoby, môže sa tá domáhať aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Sumu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a všetky okolnosti, za ktorých došlo k jej vzniku.

27. Podľa § 100 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v platnom znení (ďalej len O.z. alebo Občiansky zákonník) právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka. Nepremlčujú sa takisto práva z vkladov na vkladných knižkách alebo na iných formách vkladov a bežných účtoch, pokiaľ vkladový vzťah trvá.

28. Podľa § 101 O.z. pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

29. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobcovia boli v období od apríla 2005 do júla 2009 sudcami Krajského súdu v Banskej Bystrici, bol im v tomto období vyplácaný plat vo výške určenej podľa zákona o sudcoch a prísediach, pričom sudcom Špeciálneho súdu a sudcom Najvyššieho súdu SR, ktorí rozhodovali o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré bol v prvom stupni príslušný Špeciálny súd, bol v tomto období vyplácaný plat podľa zákona o sudcoch a prísediach vrátane funkčného príplatku podľa § 69 ods. 2 zákona.

30. Žalobcovia tvrdili, že im vznikla nemajetková ujma tým, že od 15.04.2005 došlo k novelizácii zákona o sudcoch a prísediach, po ktorej sudcovi Špeciálneho súdu a sudcovi najvyššieho súdu, ktorý rozhoduje o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je v prvom stupni príslušný Špeciálny súd, patril funkčný príplatok za výkon funkcie mesačne v sume rovnajúcej sa šesťnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR za predchádzajúci kalendárny rok. Od 15.04.2005 do 17.07.2009 (kedy daný zákon stratil účinnosť na základe nálezů Ústavného súdu SR)

dochádzalo k zjavnej diskriminácii v odmeňovaní ostatných sudcov v porovnaní so špeciálnymi sudcami, pričom medzi takto diskriminovaných sudcov patria i oni. Žalobcovia popísali dôvody, pre ktoré považujú prijatý zákon a funkčný príplatok za antidiskriminačný.

Podľa žalobcu 1/ v súvislosti s nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania v rámci odmeňovania sa v spoločnosti znížila jeho vážnosť a dôstojnosť, lebo vznikol dojem, že sudcovia Špeciálneho súdu boli odborne kvalitnejší, alebo mali iné výnimočnejšie vzdelanie či prax ako on a tiež že veci, na rozhodovaní ktorých sa on podieľal, neboli rozhodnuté s dostatočnou odbornosťou.

Podľa žalobcu 2/ v príčinnej súvislosti s nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania sa v spoločnosti, predovšetkým v odbornej verejnosti, znížila jeho dôstojnosť a vážnosť, vznikol dojem, že ako sudca všeobecného súdu nemá odborné kvality, dostatočné vzdelanie a prax ako sudcovia Špeciálneho súdu a že veci, na rozhodovaní ktorých sa podieľal, neboli rozhodnuté s dostatočnou odbornosťou. Negatívny dojem bol umocnený medializovanými názormi niektorých politikov a novinárov, že len sudcovia Špeciálneho súdu sú morálne bezúhonní, neúplatní a spoľahliví, čím sa verejnosti podsúva, že sudcovia všeobecných súdov sú skorumpovaní, nie sú nestranní, majú väzby na podsvetie a na regionálne mocenské štruktúry, o ich neodbornosti ani nehovoriac.

31. Súd v prvom rade posudzoval, či došlo k porušeniu zákazu diskriminácie pri odmeňovaní žalobcov v období od 15.04.2008 do 17.07.2009. Žalobcovia boli odmeňovaní podľa pravidiel určených v zákone o sudcoch a prísediacich, pričom i pri odmeňovaní sudcov platia pravidlá stanovené antidiskriminačným zákonom, zásada rovnakého zaobchádzania spočívajúca v zákaze diskriminácie z dôvodov uvedených v zákone. Súd má za to, že priznaním neprímerane vysokého funkčného príplatku sudcom Špeciálneho súdu a sudcom Najvyššieho súdu SR, ktorí rozhodovali o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je v prvom stupni príslušný Špeciálny súd, došlo k diskriminácii ostatných sudcov z dôvodu iného postavenia. Súd sa stotožňuje s tvrdením žalobcov, že výška funkčného príplatku, ktorý značným spôsobom presahoval i základný plat sudcu, bola neprímerane vysoká a nebol zistený relevantný dôvod, ktorý by túto výšku odôvodňoval. Potreba personálneho obsadenia súdu, náročnosť prejednávanych prípadov ani väčšie riziko hrozby ujmy na zdraví a živote nie sú dostatočným dôvodom na zavedenie takejto diskriminačnej právnej úpravy. Navyše do zriadenia Špeciálneho súdu danú agendu vybavovali sudcovia všeobecných súdov bez toho, aby im boli vyplácané funkčné príplatky. Súd má za to, že vzhľadom na náročnosť prejednávanych prípadov a riziko hrozby ujmy na zdraví a živote bolo namieste navýšenie základného platu týchto sudcov, priznanie funkčného príplatku v nižšej výške (napríklad vo výške do 15.04.2005) a ďalšie garancie ako obligatórne zabezpečenie ochrany osoby sudcu, jeho rodinných príslušníkov a obdobia, bezplatné poskytnutie primeraných prostriedkov na zabezpečenie ochrany alebo náhrady nákladov takej ochrany, nemožnosť zverejňovania tváre a bydliska sudcu a jeho rodinných príslušníkov, utajenie údajov o sudcovi a jeho rodine. Funkčný príplatok vo výške šesťnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok ale takéto okolnosti neodôvodňujú. V tomto prípade teda rozdielne zaobchádzanie so sudcami Špeciálneho súdu a sudcami Najvyššieho súdu SR, ktorí rozhodovali o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je v prvom stupni príslušný Špeciálny súd a ostatnými sudcami (teda s osobami v podobnom postavení) je diskriminačné, lebo nemá objektívne a rozumné odôvodnenie, neexistoval vzťah rozumnej proporcionality medzi stanoveným funkčným príplatkom a cieľom, ktorý sa mal jeho zavedením dosiahnuť.

Súd v tejto súvislosti poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. Pl. ÚS 17/08-238 zo dňa 20.05.2009, podľa ktorého "ústavný súd dospel k záveru o nesúlade § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. s čl. 12 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 144 ods. 1 ústavy. Z hľadiska dodržiavania kautiel vyplývajúcich z ústavného princípu rovnosti zahŕňajúceho požiadavku vylúčenia svojvôle pri odlišovaní právneho statusu subjektov práv je posudzovaná právna úprava vo vzťahu k ostatným sudcom diskriminačná". Zdôvodnenie tohto záveru je bližšie rozobraté v uvedenom náleze a súd naň odkazuje. Ústavný súd SR konštatoval, že právnou úpravou - § 69 ods. 2 zákona o sudcoch a prísediacich v znení od 15.04.2005 dochádzalo k diskriminácii sudcov, ktorí neboli sudcami Špeciálneho súdu alebo boli sudcami Najvyššieho súdu SR, ale nerozhodovali o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je v prvom stupni príslušný Špeciálny súd. Súd nemá dôvod odkloniť sa od tohto právneho názoru jednej z najvyšších súdnych autorít predovšetkým vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd posudzoval totožnú situáciu. Súd má za to, že uvedený nález a jeho závery by sa mali rešpektovať.

32. Ďalej súd posudzoval, či patrí žalobcom náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch a ak áno, v akej výške. Obaja žalobcovia tvrdili, že nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená ich dôstojnosť a vážnosť, keďže napadnutou právnou úpravou vznikol dojem,

že ako sudcovia všeobecného súdu nemajú také odborné kvality, vzdelanie a prax ako sudcovia Špeciálneho súdu a že veci, na rozhodovaní ktorých sa podieľali, neboli rozhodnuté s dostatočnou odbornosťou. Žalobca 2/ tiež uvádzal, že negatívny dojem bol umocnený medializovanými názormi politikov a novinárov, že len sudcovia Špeciálneho súdu sú morálne bezúhonní, neúplatní a spoľahliví, čím sa verejnosti podsúvalo, že ostatní sudcovia sú skorumpovaní, nie sú nestranní, majú väzby na podsvetie a mocenské štruktúry.

Prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Každá strana sporu teda nesie dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení, ktoré predstavuje procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania. Dôkazné bremeno zaťažuje tú stranu sporu, v ktorej záujme je, aby bola určitá ňou tvrdená skutočnosť, rozhodujúca podľa hmotného práva, v konaní preukázaná. Ak strana sporu neuplatní prostriedok procesného útoku, resp. obrany a nepodoprie svoje tvrdenia dôkazmi, neunesie dôkazné bremeno. Neunesenie dôkazného bremena stranou sporu spôsobuje, že vo veci bude súdom rozhodnuté v jej neprospech.

Ohľadne tvrdení o znížení dôstojnosti a spoločenskej vážnosti žalobcov leží dôkazné bremeno na žalobcoch, nakoľko je v ich záujme, aby boli ich tvrdenia preukázané, tvrdené skutočnosti sú v ich prospech, predstavujú pre nich priaznivejšiu situáciu v spore. Žalobcovia na preukázanie svojich tvrdení o znížení ich dôstojnosti a vážnosti nenavrhli žiadne dôkazy, z vykonaného dokazovania žalobcami tvrdené skutočnosti nevyplývajú. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nepatrí len na základe diskriminačného konania, podmienkou vzniku tohto nároku je v zmysle § 9 antidiskriminačného zákona to, že primerané zadosťučinenie nie je dostačujúce, najmä ak bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie poškodenej osoby, čo v danej veci nebolo preukázané. Tvrdenia žalobcov o znížení ich dôstojnosti a vážnosti nie sú ničím podložené, nemožno konštatovať, že by len samotnou existenciou diskriminačnej právnej úpravy bola automaticky značným spôsobom znížená dôstojnosť a spoločenská vážnosť všetkých sudcov okrem tých, ktorým patril daný funkčný príplatok. Žalobcovia neuviedli ani nepreukázali, aký konkrétny dopad na ich dôstojnosť a vážnosť mala daná právna úprava, ako sa značné zníženie prejavilo v ich prípade, čo svedčí o tomto znížení, z čoho konkrétne možno vyvodiť, že ich spoločnosť, prípadne odborná verejnosť považovala za menej kvalifikovaných, neodborných alebo skorumpovaných. Keďže neboli žalobcami preukázané ich tvrdenia, že primerané zadosťučinenie nie je dostačujúce, pretože bola značným spôsobom znížená ich dôstojnosť a spoločenská vážnosť, dospel súd k záveru, že žalobcovi 1/ ani žalobcovi 2/ náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nemožno vôbec priznať.

33. Záverom súd dodáva, že ak by aj bolo preukázané právo žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, teda že nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená ich dôstojnosť a spoločenská vážnosť, uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch by im nemohla byť priznaná, nakoľko právo bolo v čase podania žalôb premlčané a žalovaný vzniesol námietku premlčania. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sa premlčuje uplynutím trojročnej premlčacej lehoty, ktorá plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. V predmetnej veci mohli žalobcovia svoje právo vykonať prvý raz deň po účinnosti diskriminačnej právnej úpravy - 16.04.2005. Od tohto dátumu začala plynúť premlčacia lehota na uplatnenie práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, táto uplynula 16.04.2008, pričom žaloby boli na súde podané až dňa 19.08.2009 a dňa 25.08.2009. Súd pripúšťa, že za určitých okolností by mohla začať plynúť premlčacia lehota i po účinnosti diskriminačnej právnej úpravy, to ale záleží od konkrétnych okolností prípadu, napr. ak by neskôr nastala okolnosť, ktorá by mala vplyv na vznik alebo rozsah nemajetkovej ujmy. Takáto okolnosť ale v predmetnej veci nebola zistená, nebola zistená žiadna iná udalosť, ktorá by mala vplyv na možnosť vykonania práva na náhradu nemajetkovej ujmy, ako nadobudnutie účinnosti danej právnej úpravy.

34. Vzhľadom na vyššie uvedené považuje súd žaloby žalobcov za nedôvodné a žalobu žalobcu 1/ i žalobu žalobcu 2/ o zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch zamietol.

35. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci úspech v celosti, priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v plnom rozsahu. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Revúca.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.